

Osmon sydän sykkii veteraaneille ja isosti: paitsi, että hän on keräyksen piiripäällikkö, toimii hän myös Varsinais-Suomen Sotaveteraanipiirin ja Turun Sotaveteraanien toiminnanjohtajana.

- Veteraanityössä olen ollut mukana jostain 1990-luvun alusta, mutta jo sitä ennen olin mukana Sotainvalidien syyskeräyksessä Turussa useita vuosia. Koko ikäni jatkunut kiinnostukseni historiaan synnytti ajatuksen tehdä, jos voin ja osaan, jotain heidän hyväkseen, jotka ovat mahdollistaneet turvallisen elämän rauhallisessa, vapaassa ja itsenäisessä Suomessa, hän kertoo.

Osmo on myös vapaaehtoisen maanpuolustustyön aktiivi ja on ollut mukana reserviläistoiminnan luottamustehtävissä niin paikallisella, alueellisella, valtakunnallisella kuin kansainväliselläkin tasolla. Voimme kertoa, että tämän turkulaisen kiinnostus sotahistoriaan näkyy mm. hänen metrikaupalla jatkuvassa kirjastossaan ja mies onkin melkoinen kävelevä tietopankki!

Veteraaniaasia on Osmolle tärkeää jo siksi, että hän on itsekin sotaveteraanin poika.

- Isäni oli sotaveteraani, vaikka ei siitä lapsuudessa puhuttu. Ainoa josta sen tiesi, oli hetki, kun kerran vuodessa aseveljiä kävi kylässä. Vanhemmillani oli melkoinen ikäero, ja niinpä myös äitini isä oli veteraani sekä sotainvalidi. Pappani käsi jäi helmikuussa 1940 Kärstilänjärven maisemiin. Tämä asia tiedostettiin paremmin, joskus siitä jopa puhuttiin.

Mikä tehtävässä on parasta?

- Sitä on koko ajan ollut veteraaniväen valtava kiitollisuus siitä, että joku hoitaa heidän asioitaan ja järjestää heille erilaisia tapahtumia. Myös edunvalvonta-asioiden vähittäinen onnistuminen on aina tuonut hyvää mieltä. Ja sitten ovat tietysti ne lukuisat vuosien aikana tutuksi tulleet veteraanisukupolven ihmiset, niin omalla alueella kuin ympäri Suomen. Tapio Rautavaara lauloi aikanaan "En päivääkään vaihtaisi pois", enkä kyllä minäkään tämän työni ajalta.

Ikäviä hetkiäkin on, mitkä harmillisesti liittyvät juurikin keräystilanteisiin, jossa tässä työhän omaa aikaansa pyyteettömästi käyttävät vapaaehtoisemme joutuvat harmiksemme ja suruksemme ottamaan vastaan melko rankkaakin palautetta.

- Pääosin palaute on positiivista, mutta joukkoon mahtuu kyselyjä siitä, että "vieläkö te keräätte?" Aina eivät kaikki edes tiedä, että veteraaneja on yhä olemassa, hän yllättää.

- Vielä muutama vuosi sitten oli paljonkin näitä "ylitietäviä" ja "aina oikeassa" olevia ihmisiä, jotka kovasti jaksoivat toistaa kerta toisensa jälkeen perättömiksi osoitettuja huhuja "veteraaniliittojen suuresta varallisuudesta". Ei tällainen palaute ylentävää ole, mutta onneksi tämä taitaa jo olla taakse jäänyttä aikaa, Osmo toivoo.

Veteraaneja tosiaan on keskuudessamme vielä liki 6 000 ja heidän puolisoitaan ja leskiään vielä parikymmentätuhatta tuohon päälle.

- Toivoisin, että ymmärrettäisiin se, että vielä on heitä, jotka apua tarvitsevat. Jo pelkästään se, että valitettavan moni keräyskohteena olevista ihmisistä elää pelkän takuueläkkeen varassa, tuntuu joskus olevan vaikeaa ymmärtää. Ja sitten tietysti se, että kerättävät varat menevät sinne, minne kerätään, ei hallintohimmeliin pystyessä pitämiseen. Veteraaniliitoillehan ei keräyksistä menee senttiäkään. Vaikka veteraanien etuudet tänä päivänä ovatkin suhteellisen hyvät, niin puolisoitten ja leskien osa ei kaikissa tapauksissa todellakaan ole kadettava, hän muistuttaa.

Osmo, niin kuin jokainen veteraanityössä mukana oleva, on joutunut myös pohtimaan edessä väistämättä olevaa aikaa, jolloin veteraaneja ei enää ole.

- Veteraanisukupolvi teki vuosina 1939 – 1945 mahdollisesta mahdollisen – pelasti maan meille ja meidän jälkeemme tuleville. Tämän asian merkitys tulee aina muistaa. Aina tulee myöskin

muistaa, mitä sana "itsenäisyys" tarkoittaa? Me täällä Turussa käymme "viivytystaistelua" Itsenäisyyden aukion kohtalosta – peitetäänkö se uudella musiikkitalolla vai ei. Jos Turku tämän tekee, totean, että päättäjät ovat silloin unohtaneet sen, miksi täällä on paikka, jonka nimi on Itsenäisyyden aukio? Ovat unohtaneet veteraanien perinnön tärkeimmän osan.

Patsaita ja muistomerkkejäkin enemmän Osmo haluaisi kiinnittää huomiota veteraanien henkiseen perintöön.

- Kansakuntamme on muiden lailla ollut viimeisen vuoden ajan tietynlaisen kriisin kourissa. Parhaiten tästä lienevät sittenkin selviytyneet veteraanit. Miksi? Pahempaakin on nähty, oli yleistoteamus piirimme viime vuoden kuntakierroksen loppuyhteenvedossa. Ajassamme aina silloin tällöin kuulee jonkun tahon huutavan avukseen nk. Talvisodan henkeä. No, tähän on sitä veteraanien henkistä perintöä. Tarvitaan edelleen niitä arvoja, joilla he tämän maan pitivät pystyssä silloin kun oli vielä vaikeampaa kuin nyt. Lienee niistä siis apua jatkossakin!

Koronatilanteen vuoksi ihmisten parissa tapahtuvassa keräyksessä on nyt ymmärrettävästi jouduttu ottamaan taukoa. Myös kaksi kertaa vuodessa tapahtuva varusmieskeräys on jouduttu perumaan, ja pelkästään tämä jätti viime vuoden keräystuottoon noin miljoonan euron (!) loven. Siksi keräyksestä muistutetaan, että netissä, tilisiirtoin ja MobilePayn kaltaisilla palveluilla lahjoittaa voi koska vain. Lisää tietoa löydät täältä <https://veteraanit.fi/lahjoitustilit/>

Alkuperäinen kirjoitus on julkaistu Sotaveteraaniliiton Facebookissa 29.1.2021